

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. П., 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Минка П. Трънджиева Въззивно гражданско дело № 20235200500068 по описа за 2023 година

Производството е въззивно – по чл.258 и следващите от Граждански процесуален кодекс.

С решение на Районен съд П. , постановено по гр. д.№ 2838 по описа на съда за 2021 година е отхвърлен иска по чл.422 ГПК на „А1 Б.“ ЕАД, ЕИК: 131468980, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. „К.“ №1 против „Н.“ ЕООД, ЕИК: 112637721, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Х.Р.Х.“ №7, ет.2, ап.2, за установяване съществуването на вземането по заповед №1076 от 14.06.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по ч.гр.д. №1992/2021г. на РС – П. в размера на 2199,27лв., представляващо неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги №502552246 от 09.12.2016г. и Приложение №1 от 29.06.2020г. към него, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 10.06.2021г., до плащането.

Осъдено е дружеството „А1 Б.“ ЕАД, ЕИК: 131468980 да заплати на ответника „Н.“ ЕООД, ЕИК: 112637721 съдебни разноски по делото в размер на 400лв. и съдебни разноски в заповедното производство по ч.гр.д. №1992/2021г. на РС – П. в размер на 300лв.

В срок така постановеното решение е обжалвано от „А1 Б.“ ЕАД.

Считат, решението за неправилно, като постановено при погрешни правни изводи.

Съдът приел, че претендираната неустойка е нищожна, тъй като противоречи на добрите нрави.

Неустойките за прекратяване на срочни договори поради изложените от съда мотиви обезсмисляла предлаганите отстъпки от оператора за дългосрочна обвързаност и поставяла дружеството в неравностойно положение спрямо абоната. Операторът е планирал и извършил разходи, за да осигури качествено предоставяне на услугата с оглед спазване на двугодишния срок на ангажимента.

При подписване на договора, абонатът се е запознал с условията му (размерът на неустойките е уговорен в договора). За него има избор да не се ангажира със срок на договора, като по този начин би избегнал начисляването на неустойки при неспазване на ангажимента за срока.

Идеята на договорната неустойка е предварително договорена между страните оценка на вредите, които биха настъпили от неизпълнението на едно задължение. Отхвърляйки неустойката в цялост заповедния съд реално отхвърля изначалната идея на неустоечната клауза- както и създава предпоставки за обезсмисляне на срочността на договорите. Създавайки такава практика съдът поощрява недобросъвестната страна по договора, като му дава възможност да се възползва от облагите на срочността на договора и същевременно да не подлежи на санкция за нарушаването ѝ. Налагането на подобна практика на необоснована защита на длъжниците стимулира неправомерното поведение от една страна, а от друга лишава добросъвестния кредитор от защита на правата си.

И двете страни по спора били търговци, сделката по сключения между тях договор е търговска, при което императивната норма на чл. 309 от ТЗ въвежда забрана за намаляване поради прекомерност на неустойката, дължима по търговска сделка, при което същата не може да се счита нищожна с оглед прекомерен размер. По смисъла на мотивите на решението по т.3 от ТР № 1/2010 г. по т.д.№ 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, неустойката следва да се приеме за нищожна поради противоречие с добрите нрави, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като тази преценка се прави към момента на сключване на договора. Уговореният размер не е прекомерен в случая - и не нарушава принципа за справедливост и на добрите нрави, тя е уговорена да обезщети заявителя за понесените от него вреди от неизпълнението на задължения на абоната по договора и в същото време да служи като обезпечение за изпълнение и то в срок на поетото договорно задължение на абоната. Както било посочено в същото ТР № 1/2010 г. на ОСТК на ВКС, прекомерността на неустойката не я прави а priori нищожна

поради накърняване на добрите нрави. В решението си по чл.290 от ГПК № 66/23.08.2019 г. по т. д. № 2131/2018 г. на- ВКС, ТК, I т.о., е застъпена и тезата, че накърняване на добрите нрави по смисъла винаги се проявява в нарушаване на правен принцип, който може законодателно дори да не е изрично закрепен, но спазването му да е проведено чрез създаване на други разпоредби, представляващи част от действащото право. Такива принципи са тези за справедливост, добросъвестността в гражданските и търговските правоотношения и за предотвратяването на несправедливото облагодетелстване - аргументи от чл. 63 ЗЗД, чл.чл. 302, 307 и 289 ТЗ. Ето защо при съобразяването им, критерият за преценка на съответствието на клаузата за неустойка с добрите нрави, посочен в ТР № 1/2010 г., като съотношение между размера на уговорената неустойка и очакваните вреди от неизпълнението, следва да се прилага по начин, който да няма за резултат абсолютна аритметична съпоставка помежду им, а схваща вредите на плоскостта на кредиторския интерес от изпълнението (т.е. и нейната обезпечителна функция) и така неустойката да не се преценява като 'обезщетяваща вреди над обичайните или изпълняваща наказателна функция.

Съображенията не кореспондират и с практиката на СЕС. В Решение на Съда на ЕС от 22.11.2018 г. по дело C-295/17, по дело MEO - Services de Comunicacoes e Multimedia SA срещу Autoridade Tributaria e Aduaneira се приемало, че в договорите между телекомуникационен оператор и потребителите му е възможно да се предвижда, че ако по искане или по вина на клиентите, продуктите и услугите бъдат дезактивирани преди изтичането на договорения минимален срок на обвързаност, операторът има право на обезщетение, съответстващо на договорения размер на една месечна абонаментна вноска, умножен по разликата между предвидения в договора минимален срок на обвързаност и броя месеци, през които услугите са били предоставяни. Съдът посочвал, че целта на тази неустойка е именно да бъдат възпирани клиентите да нарушат задължението си да останат обвързани с договора през минималния срок, с нея се цели да се гарантира, че операторът ще получи същите печалби като тези, които би получил ако договорът не беше прекратен по вина на абоната преди изтичането на минимално определения срок на обвързаност, както и да бъдат поправени вредите, претърпени от оператора в следствие на неспазването на посочения срок. Следователно сумата, дължима за неспазване на минималния срок на обвързаност, представлява насрещна престация за определяема доставка, казва още съдът.

При търговските сделки, сключени между търговци, неустойката не подлежи на намаляване поради прекомерност - чл.309 от ТЗ. Законодателят е изключил възможността за частично освобождаване от отговорност на длъжника съгласно чл.92, ал.2, пр.1 от ЗЗД - при съпоставяне на неустойката с размера на претърпените вреди. Изключването на прекомерността, като основание за намаляване на неустойката, сочи на законодателна воля за придаване на наказателна функция на неустойката по търговските сделки'

между търговци. Правата и задълженията в отношенията между търговци възникват на основание на свободното договаряне и при презумпцията добросъвестност на страните. В тази връзка провъзгласяването на неустойката като противоречаща на добрите нрави противоречи и на принципното разбиране на съда и на законодателя, че неустойката особено между търговци може да има силно изразена наказателна функция.

Предвидената в договора неустойка не противоречи на добрите нрави и не нарушава принципите на добросъвестността и справедливостта, а отговаря и на основните си функции да обезпечи кредитора и да санкционира длъжника, който сам се е поставил в условията на неизправна страна и носи отговорността за това. Нещо повече, при сключването на договор между търговци се презюмира, че същите ще изпълняват задълженията си с грижата на добър търговец. Съпоставена с грижата, която дължи субектът на гражданското право, това е една по-висока дължима грижа, изискваща притежаването на съответния търговски опит, знания, умения, поради което се и отнася до тази страна, за която сделката е търговска - изпълнението на поетото задължение представлява осъществяване на дейност по занятие. „Преценката за дължимата грижа следва да се извършва на база търговското качество на длъжника, както и на вида и характера на престацията“ - приема Върховния касационен съд в реш. № 6/2013 г. Ето защо търговецът може изначало да прецени дали размерът на една неустойка противоречи на добрите нрави според него или не и така да вземе решение дали да се обвърже с конкретния договор.

Освен това, отхвърлянето на неустойките в пълен размер поставя юридическото лице в облагодетелствано положение спрямо физическите лица, с които дружеството има договори, до колкото между дружеството и физическите лица е в сила спогодба между него и КЗП утвърдена от СГС, според която, когато абонатът е физическо лице, максималната неустойка за предсрочно прекратяване по тази клауза не може да надвишава трикратния размер на месечните абонаментни такси за услугите на срочен абонамент по техния Стандартен размер без отстъпка.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 1/2009 г.ОСТК, страните са автономни съгласно волята си да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговорят неустойка, която следва да е съобразена с нормата на чл. 9 ЗЗД, така, че съдържанието на договора да не противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави. В този смисъл ограничението се отнася както за гражданските, така и за приватизационните договори, а също и за търговските сделки;- арг. от чл. 288 от ТЗ, каквото качество има процесното правоотношение. С оглед възприетото в горепосоченото решение, неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като прекомерността ѝ не я прави нищожна поради накърняване на добрите нрави,

за спазване на които съдът следи служебно.

Според Решение № 148 от 25.02.2020 г. на ВКС по т.д.219/2018 г., II т.о., ТК, когато уговорената неустойка, по начина, по който е формирана превишава многократно действително очакваните вреди на кредитора и е напълно несъизмерима с тях, тя не съответства с основните принципи, на които е изградена правната система в страната: добросъвестност в гражданските и търговските взаимоотношения, недопускане на необосновано облагодетелстване на кредитора и пр." В настоящия случай процесната неустойка, уговорена при неизпълнение на абоната - търговец на задължението му за заплащане на месечните такси, е в размер, съответстващ на вредите на кредитора, съставляващи таксите, които би получил при точно изпълнение от страна на абоната за срока на договора и служи за тяхното обезщетяване. Същата е уговорена за неизпълнение на парично и необезпечено задължение, а размерът не бил несъизмеримо висок до степен да нарушава принципите за справедливост и да противоречи на добрите нрави.

Молят първоинстанционното решение да бъде отменено и предявеният иск – уважен.

Претендират разноски.

В срок е постъпил писмен отговор от ответника „Н.“ ЕООД.

Считат , че жалбата е неоснователна и молят решението да бъде потвърдено ,като претендират разноски.

Излагат следните съображения:

Съдът правилно възприел фактическата обстановка и е формирал правилни изводи, по отношение на наличието на нищожност на неустоечната клауза, въз основа на която ищецът претендира.

Ищецът неправилно се позовавал на императивната разпоредба на чл. 309 от ТЗ, т.е. забраната за намаляване на неустойката поради прекомерност. Забраната по чл. 309 от ТЗ касае единствено института на намаляване на неустойката, поради прекомерност по смисъла на чл. 92, ал. 2 от ЗЗД, но не и основанията за недействителност по чл. 26, ал. 1 от ЗЗД.

Неоснователно било и възраженито, че процесната неустойка се явява такава, че да обезщети претърпените от мобилния оператор вреди. Операторът не търпял вреди, единствено можел да понесе пропуснати ползи, но не и вреди. Считам, че процесната неустойка има по-скоро обезпечителни и санкционни функции и като такава именно определянето ѝ в размер съответстващ на цената за предоставена услуга, която в действителност не ще се предостави, излиза извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Получаването на суми в размер на цената на услуга, която няма да се предостави представлява неоснователно обогатяване. Именно тази същност на процесната неустойка противоречи на добрите нрави, присъщи за спазване от българското законодателство.

По отношение на цитираната практика на ЕС, а именно Решение по дело C-295/17 то видно от съдържанието на решението, негов предмет били данъчни отношения и по-конкретно данък добавена стойност, уредени от правото на ЕС в Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност „Директивата за ДДС“.

В цитираното дело на Съда на ЕС се разглежда въпросът дали предварително определената сума, получавана от икономически оператор при предсрочно прекратяване по искане или по вина на негов клиент на договор за предоставяне на услуги с предвиден минимален срок на обвързаност и съответстваща на сумата, която операторът е щял да получи през останалата част на посочения срок, следва да се приеме за възнаграждение за извършена възмездно доставка на услуги по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС, което поради това подлежи на облагане с този данък.

Отношенията между търговци или физически лица, свързани с действителността на клаузите за неустойки по договори сключени между тези лица, се уреждат единствено от националното право на съответната държава. Тези отношения не са отношения свързани с правото на ЕС. Единствено изключение правели потребителските договори, какъвто в настоящия казус не е налице.

Неотносимо към спора било и възражението, че отхвърляне на неустойката в пълния ѝ размер поставя юридическите лица в облагодетелствано положение спрямо физическите лица, за които неустойката не може да надвишава трикратния размер на месечните вноски по договора. Напротив не Съдът и неговите решения поставят физическите лица в по-благоприятно положение спрямо юридическите.

Съдът, като прецени валидността и допустимостта на обжалваното решение, за да се произнесе по съществуващото на спора, взе предвид следното:

В исковата си молба против „Н.“ ЕООД ищецът „А1 Б.“ ЕАД твърди, че Между „А1 Б.“ ЕАД (предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД) и „Н.“ ЕООД, с ЕИК: 112637721, е бил сключен Договор № 502552246 от 09.12.2016 г. за електронни съобщителни услуги със системен партиден номер Н0849279 и приложения към него.

Съгласно Приложение № 1 от 29.06.2020 г. договора бил за ползване на тарифни планове за мобилна телефонна услуга и за фиксиран интернет през мобилна мрежа - за срок от 2 години.

За целта са активирани редица телефонни номера и абонаментни планове към тях съгласно приложение № 2 от същата дата както следва:

- номер 359... при абонаментен план „А1 М клас 2XL“ с месечна абонаментна такса в размер на 35 лв. и допълнителен пакет „1 x Ddd-on mobile internet 5 GB promo AM 5 BGN“;

- номер 359... при абонаментен план „А1 М клас 2XL“ с месечна абонаментна такса в размер на 40 лв. и допълнителен пакет „2 x Ddd-on mobile internet 5 GB promo AM 5 BGN“;
- номер 359... при абонаментен план „А1 М клас S“ с месечна абонаментна такса в размер на 11 лв. и допълнителен пакет „Плюс 1000 MB мобилен интернет на макс. скорост“;
- номер 359... при абонаментен план „А1 М клас S“ с месечна абонаментна такса в размер на 11 лв. и допълнителен пакет „Плюс 1000 MB мобилен интернет на макс. скорост“;
- номер 359... при абонаментен план „А1 М клас S“ с месечна абонаментна такса в размер на 16 лв. и допълнителни пакети „Плюс 1000 MB мобилен интернет на макс. скорост“ и „1 x Ddd-on mobile internet 5 GB promo AM 5 BGN“;

На 09.09.2020 г. било депозирано заявление за пренос на тези номера в мрежата на друг мобилен оператор. Поради това договорът бил прекратен предсрочно и начислена неустойка в размер на 2247,00 лв., от които кредитирани 47,73 лв.

От „А 1 Б.“ ЕАД било подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 1992/2021 г. на РС - П., 7 състав. В хода на заповедното производство, било подадено възражение срещу заповедта за изпълнение от „Н.“ ЕООД, с ЕИК: 112637721.

Претендираната от тях сума в размер на 2247,00 лв., от които кредитирани 47,73 лв. представлявала неустойка в сметка № 553931751 от 10.09.2020 г., формирана от оставащите месечни абонаментни такси за съответните номера до края на срока на договора и цената на допълнителните услуги към съответните номера за оставащия срок на договора.

Молят да бъде прието за установено, на основание чл. 124. ал. 1 и чл. 422 от ГПК, по отношение на ищеца „А1 Б.“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр. С. 1309. район Илинден, ул. К. № 1, че ответникът „Н.“ ЕООД, с ЕИК: 112637721, дължи сума в общ размер на 2247,00 лв., от които кредитирани 47,73 лв. - общ размер неустойки, както и законната лихва върху сборната сума 2199,27 лв. от датата на образуване на ч. гр. д. № 1992/2021 г. на РС - П., 7 състав, до окончателното изплащане на задължението, които задължения са предмет на Заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 1992/2021 г. на РС - П., 7 състав.

Претендират разноси в заповедното и исковото производство.

В срок е постъпил отговор по чл.131 от ГПК.

Ответникът оспорва иск

Поддържа , че е налице нищожност на неустоечната клауза, поради противоречието ѝ с добрите нрави. Счита ,че по начина по който е уговорена тя представлява изпълнение на задължение за плащане на цена на мобилни

услуги по прекратен договор, без да се ползва услугата. Това водело до недопустимо неоснователно обогатяване на кредитора, с оглед на което неустойката излиза извън присъщите ѝ обезщетителни и обезпечителни функции, и следователно противоречи на добрите нрави и се явява нищожна по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД. във връзка с чл. 288 от ТЗ.

Дори да се приеме, че тази клауза е действителна то оспорва иска и поради несъответствие в размера на претендираната главница, съгласно издадената Заповед за изпълнение по ч.г.д. № 1992/2021 г. по описа на РС П. и претендираната главница в Исковата молба по реда чл. 422 от ТПК. В Заповедта за изпълнение е посочена главница в размер на 2 199.27 лв., а в петитума на Исковата молба е посочена сумата в общ размер на 2 247.00 лв., от които кредитирани 47.73 лв. Не ставало ясно какъв е точният размер на претенцията и на какво основание са кредитирани 47.73 лв.

В Заповедта за изпълнение било посочено, че вземането произтича от неустойка за предсрочно прекратяване по вина на абоната на Договор № 502552246 от 10.09.2020 г. В Исковата молба било посочено, че вземането произтича от Договор № 502552246 от 09.12.2016 г., като приложения Договор също е с дата 09.12.2016 г.

Счита ,че иска е недопустим , поради липсата на съответствие на предмета на заповедното и исковото производство.

В Договора от 09.12.2016 г. не се съдържа неустоечна клауза. В т. 3.2. от Договора е посочено, че договорът урежда условията, валидни за всички услуги, ползвани от абоната, като всяка избрана от абоната услуга или пакет от услуги, в това число срок на ползване, ценови условия, приложимите общи условия и др. се описват в приложението. Т.е. договорено е, че само вида на услугата, нейните характеристики, и срок на ползване може да се изменя с приложения. В т. 3.3. от друга страна е посочено, че промяната на условията по този Договор се извършва с подписване на анекс или ново приложение. Считам, че при тълкуване на волята на страните в договора се налага извода, че с "Приложения" могат да се определят вида на услугата, нейните параметри и срок на ползване. Неустойката от своя страна не била част от параметрите на услугата и нейния срок.

Оспорена е и представителната власт на лицето , подписало приложението.

Съдът , като прецени доказателствата по делото и доводите на страните , прие за установено следното:

По заявление на А1 Б. ЕАД е образувано ч.гр.д.№ 1992 по реда на чл.410 от ГПК.

Направено е искане за издаване на заповед за изпълнение против „Н.“ ЕООД за сумата 2199,27 лева,ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението.

В заявлението е посочено ,че вземането представлява неустойка по

договор с партиден номер H0849279 № 553931751.

В исковата молба се сочи различен номер на договор от 9.12.2016 година.

Позовават се и на Приложение № 1 , което е към същия договори ,в раздел отговорности на което е предвидено ,че ако по вина на абоната договора бъде прекратен преди изтичане на срока се дължи неустойка в размер на всички стандартни месечни вноски за целия срок на договора и кумулативно стойността на отстъпките ползвани от абоната.

При анализ на направеното искане в заявлението по реда на чл.410 от ГПК и обстоятелствата в исковата молба , съдът правилно е приел,че е налице идентичност на вземането и приел ,че са налице специалните предпоставки за допустимост на иска в производството по чл.422 от ГПК.

Фактическата обстановка по делото ,приета от първоинстанционния съд, не се оспорва от страните и се възприема и от въззивната инстанция.

Спорния въпрос е по приложение на закона и той е ,нищожна ли е клаузата за неустойка , поради противоречие с добрите нрави.

Доводите на мобилния оператор за поставянето му в неравностойно положение спрямо потребителя , при приемане нищожност на неустоечната клауза са толкова очевидно несъстоятелни ,че дори не се налага да бъдат обсъждани.

Изводите на съда изобщо не се основават на нормата на чл.309 от ТЗ нито пък на чл.143 от ЗЗП , поради качеството на търговец на ответника.

Съдът е приел,че по начина , по който е уговорена неустойката ,липсва съответствие с присъщата и функция и тази уговорка се превръща в източник на неоснователно обогатяване. Съгласно чл.9 от ЗЗД страните могат свободно да уговарят съдържанието на договора ,доколкото обаче то не противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави.

Функцията на неустойката е очертана от нормата на чл.92 ал.1 от ЗЗД и тя е да обезпечи изпълнението и да служи за обезщетение на вредите от неизпълнението , без да е нужно те да се доказват. Действително неустойката има и наказателна функция ,доколкото кредиторът е в правото си да претендира такава , дори и когато вреди не са настъпили.

По силата на чл.26 ал.изр.3-то от ЗЗД нищожни са договорите ,които накърняват добрите нрави. Тази разпоредба намира приложение и при търговските сделки съобразно нормата на чл.288 от ТЗ. Известно е ,че легално определение на понятието „добри нрави“ няма, а и това едва ли би било възможно , тъй като формализирането му няма да е в състояние да обхване огромния брой възможни хипотези. Законодателят обаче е придал сериозни правни последици на нарушаването им , приравнявайки го на нарушение на закон. Следва да се приеме ,че в категорията „добри нрави“ попадат наложени се правила и норми ,които бранят принципи , права и ценности , общи за всички правни субекти и зачитането им е в интерес на

обществените отношения като цяло, а не се преследва само индивидуалния интерес на една от страните. Изложените от жалбоподателя доводи всъщност са подчинени единствено и само на търговския интерес на мобилния оператор. Следва да се държи сметка за принципите на справедливостта, на добросъвестността, както в гражданските, така и в търговските взаимоотношения. Не следва да се допуска несправедливо облагодетелстване.

Именно поради това, въпросът за съответствието на говорената неустойка с добрите нрави следва да бъде решаван комплексно.

Допустимо е уговарянето от страните на неустойка за вредите от предсрочното прекратяване на срочен договор за услуга, но само в рамките на присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, иначе клаузата за неустойка би била нищожна, поради накърняване на добрите нрави, за което съдът следи и служебно. При преценката следва да се изходи преди всичко от характерните особености на договора за услуга и вида на насрещните престации: мобилният оператор се задължава да предостави на потребителя ползването на мобилни услуги срещу абонаментна такса, а потребителят – да я заплати, но само срещу предоставената му услуга. От друга страна, ако е уговорена неустойка при предсрочно прекратяване на договор за услуга, в размер на всички неплатени по договора абонаментни вноски до края на срока му, мобилният оператор по прекратения договор ще получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставя ползването на услугата по договора. Следователно уговорената по този начин неустойка за предсрочно прекратяване излиза извън по-горе очертаните функции на неустойката, създава условия за неоснователно обогатяване на мобилния оператор и нарушава принципа за справедливост. Такава уговорка е нищожна, поради противоречие с добрите нрави на осн. [чл. 26, ал. 1 пр. 3 ЗЗД](#).

В конкретния случай началото на договора е м.юни 2020 година и срока 2 години. Само два- три месеца след това договора е прекратен от ответното дружество, което е решило да ползва услугите на друг оператор.

Очевидно е несъответно и неморално мобилния оператор да получи на практика цената на договора за целия период без никаква насрещна престация.

Поддържа се, че той търпи вреди, като предварително прави оценка и заявява трафик на мобилни данни, поддържа съоръжения и т.н.

Това действително е така, но дължимостта като неустойка на всички такси до края на срока на договора – в конкретния случай близо две години очевидно не е съответна на обезпечителната, обезщетителна и санкционна функция, а цели „мотивиране“ на ползвателя на такива услуги да ползва такива именно от конкретния мобилен оператор.

Доводи в подкрепа на изложеното биха могли да се изведат и от

постигната съдебна спогодба с участието на конкретния мобилен оператор и КЗП.

Жалбоподателят се позовава във въззивната жалба на Решение от 22.11.2018 г. по преюдициално запитване по приложението на Директива 2006/112/ЕО по дело C-295/17 .С това решение СЕС е дал задължително тълкуване на членове от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на ДДС и облагане с ДДС на суми, определени предварително в договор за предоставяне на услуги, която клиентът дължи при предсрочно прекратяване на договора. Това тълкуване не е относимо към преценката за нищожност на неустоечна клауза в договор за предоставяне на съобщителни услуги поради противоречие с добрите нрави. Същото се отнася до данъчното облагане на сумите/обезщетения или неустойки/, които операторът получава от клиента при предсрочно прекратяване на договор.

По изложените съображения , съдът приема ,че предаваният иск е неоснователен , изцяло се присъединява и към мотивите на първоинстанционния съд и счита , че при условията на чл.272 от ГПК атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат сторените по делото разноски в размер на 500 лева , съобразно представените доказателства и списък по чл.80 от ГПК.

Възражението за прекомерност на тези разноски е неоснователно. Размера на адвокатското възнаграждение гравитира към минимума ,съобразно разпоредбата на чл.7 ал.2 т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждение в настоящата и редакция.

Мотивиран от изложеното , Пазарджишки окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Районен съд П. , постановено по гр. д.№ 2838 по описа на съда за 2021 година, с което е отхвърлен иска по чл.422 ГПК на „А1 Б.“ ЕАД, ЕИК: 131468980, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. „К.“ №1 против „Н.“ ЕООД, ЕИК: 112637721, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Х.Р.Х.“ №7, ет.2, ап.2, за установяване съществуването на вземането по заповед №1076 от 14.06.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по ч.гр.д. №1992/2021г. на РС – П. в размера на 2199,27лв., представляващо неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги №502552246 от 09.12.2016г. и Приложение №1 от 29.06.2020г. към него, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 10.06.2021г., до плащането и съответно присъдени разноски.

Осъжда „А1 Б.“ ЕАД, ЕИК: 131468980, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. „К.“ №1 да заплати на „Н.“ ЕООД, ЕИК: 112637721, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Х.Р.Х.“ №7, ет.2, ап.2, разноси , сторени пред въззивната инстанция в размер на 500 лева.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____